

Romanul Ion in contextul operei lui Liviu Rebreanu

Incadrata cronologic in perioada interbelica, proza lui Liviu Rebreanu (1885-1944) se constituie din acumulari succesive in timp, incepand cu nuvelele (ale caror teme au fost dezvoltate, de multe ori, in romane) si pana la marile sale creatii romanesti: "Ion" (1920), "Padurea spanzuratilor" (1922) si "Rascoala" (1932).

In afara celor trei capodopere, Rebreanu a mai scris romanele: "Adam si Eva" (1925), "Ciuleandra" (1927), "Craisorul" (1929), "Amandoi" (1934), "Gorila" (1938).

Dupa cum s-a observat, autorul nu mai urmeaza linia realismului traditional, romanul "Ion" fiind "poate intaiul care nu face concesii viziunii idilizante asupra satului". (N. Manolescu).

Cea mai importanta particularitate a romanelor lui Rebreanu este insa deschiderea spre modern. Astfel, analiza trairilor afective ale personajelor (nelinistea, obsesia, mustrarile de constiinta), studierea instinctelor primare, sondarea adancimilor obscure ale psihologiei colective, cercetarea trairilor omului aflat in fata mortii si alte trasaturi, fac din Rebreanu ctitorul romanului romanesc modern.

De asemenea, aspiratia spre echilibru, monumentalitatea si finalurile tragice situeaza opera lui Rebreanu in randul marii proze romanesti.

In acest context, romanului "Ion" ii revine un loc important prin dimensiunile simbolice ale personajului central si prin maretia linistita a curgerii vietii, infatisata in cadente largi, de epopee.